

μὴν καθίστη χληλᾶ, ὅς τὸ πρῶτο σκαλοπάτι. Κι' ἀφοῦ τὴν ἐβαλὼν ὅς τὸ λαμπερὸ θρόνι τῆς ἀψυχῆς, δὲν εἶχε ἡ ἀμοιρὴ νυφούλα θρονιστῆ καλὰ καὶ γλίστρῃσι· κι' ἀπ' τὴν τρομάρα τῆς μὴν πείσῃ, ἀδραξέ τοῦ Βασι-
λιᾶ τὴν πολυτίμητη πατερίτσα καὶ τὴν ἔρριξε κάττω καὶ τὴν ἔσπασε! Κ' ἔκλαιγε, ἔκλαιγε σπαρχαχτικά ἡ ἀμοιρὴ νυφούλα. Τὸ τί ἔγεινε τότε μέσ' τῇ σάλλα κανέναν δὲ φαντάζεται.

Τέλος, μὲ πολλὰ, ἔφτασε τοῦ δειπνοῦ ἡ ὥρα. Στρωμένα τὰ τραπέζια καὶ στολισμένα μ' ἀργυρόχρυσά πιᾶτα καὶ ποτήρια. Τὰ καντηλιέρικα καὶ λυχναρία φέγγουν καὶ θαμπώνουν κάθε μάτι. Φέρνουν τὴ νύφη δα-
κρυόλουστη, μὲ τὴν κορώνα ὅς τὰ μαλλιά, καὶ τὴν κα-
λοκαθίζουσιν ὅς τὸ σκαμνὶ τῆς. Κοντὰ τῆς ἡ Βασίλισσα τὴν ὀδηγᾷ καὶ τὴν προσέχει. Τῆς βάνει ὅς τὸ χέρι τὸ κουτάλι. Κι' ὅλοι κυτᾷζουσιν ἀνήσυχτοι τὴ νύφη.

Ἡ ἀμοιρὴ αὐτὴ δὲν ξέρεε καλὰ ποῦ βρίσκεται. Τὰ φῶτα γύρω τῆς χορεύουσιν ὅς νὰ τὴν περιγελοῦν. Τὰ μά-
τια ποῦ τὴν ἀντικρύζουν, θάρρει, φοβέρες τῆς λαλοῦν. Καὶ πῶς τρέμει τὴ Βασίλισσα περὶ πολὺ ἀπ' ὅλους ἐκεῖ πέρα! Καὶ πῶς θᾶλε νὰ ζητήσῃ βοήθεια ἀπ' τὸ γαμπρό, ποῦ ἀντίκρυ τῆς καθισμένος τὴ θωρεῖ βουδός, κουτός, χαζότερος κι' ἀπ' αὐτὴ!

Ὅλα τῆς φαίνονται ὅς ὄνειρο ψεύτικο, ὄνειρο κακὸ. Δυὸ κινδύνια ὅς τὰ μηλίγγια τους βροντοῦν βα-
θιά. Κι' ὁ κρότος τους ὅλο κι' ἀνεβαίνει. Θωλώνουν τὰ μάτια τῆς. Ἡ καρδιά τῆς εἶν' ἐτοιμὴ νὰ σῶσῃ. Ἐνῶ μένει ἔτσι, μὲ τὸ κουτάλι τρεμάμενο ὅς τὸ χέρι, πάλι νοιώθει τὰ κλάματα νὰ ξεχειλίζουν καὶ νὰ τὴν τυρλώνουν. Γιὰ νὰ κρύψῃ τὴν ταραχὴ τῆς κάνει νὰ πάρῃ μιὰ κουταλιά καὶ πλάφ! ἡ κορώνα τῆς πέ-
φτει μέσ' τὴ σούπα! Πετιώνται τὰ ζουμιά καὶ τῆς γιομίζουν τὸ νυφιάτικο. Κάνουν καὶ τῆς Βασίλισσας τὴ χρυσόκέντητη ποδιά σὲ κακὸ χάλι! Ταραχὴ ἀμο-
λόγητη ὅς τὴ σάλλα τοῦ φαγιοῦ! Πετοῦν ὅλοι τὰ κου-
τάλια, τὰ περούνια νηστικοί! Σηκώνονται ὅς τὸ πόδι παλατιανοὶ καὶ καλεσμένοι! Ὡρὴ μὴν ὁ Βασιλιάς! Φεῖδι κολοβὸ ἡ Βασίλισσα! Δὲ βραστίζεται αὐτὴ πειὰ, μέσ' τὸ θυμὸ τῆς, καὶ τραβάει μιὰ καλὴ σφοντυλιά ὅς τὸ μάγουλο, τῆς νύφης! Καὶ κλαίει καὶ κλαίει ἡ νύφη.

— Δούλες, πᾶστε τὴν ἀπὸ 'δῶ τὴν ξανδιάντροπη! κορῶνι ὁ Βασιλιάς.

— Ὡς τὸ μαγεριὸ νὰ τὴν πᾶτε! Πιάτα νὰ πλένῃ! Αὐτὴ τῆς πρέπει καλύτερα! λέει ἡ πεθερὰ Βασίλισσα ἀγαναχτισμένη.

Σέρνουν οἱ δούλες μὲ χαρὲς καὶ γέλοιον τὴ νύφη ὅς τὸ μαγεριό. Πιάνουν τὴν ξεγυμνώνουν ἀπὸ τὰ νυφικά.

Τῆς παίρνουν τὰ χρυσάφια καὶ τὰ διαμαντικά. Τῆς δίνουν ἕνα φόρεμα μαγερίσσης τριμμένο καὶ τὴ βάνουν νὰ πλένῃ πιᾶτα. Καὶ κλαίει καὶ κλαίει ἡ φτω-
χούλα νύφη.

Ὅμως δὲν ξέρεε μῆτε πιᾶτα νὰ πλύνῃ ἡ ἀπραγὴ κι' ἡ ἀχαρὴ! Τὴν περιγελοῦν οἱ δούλες τότε, τὴ βρί-
ζουν, τὴ χτυποῦν. Κι' ἀπὸ τὸ μαγεριὸ τὴν κατεβί-
ζουν ὅς τὴν αὐλή.

— Νά, τῆς λένε, χῆνες θὰ φυλάξ. Αὐτεῖνῃ εἶν' ἡ δουλειὰ σου!

Καὶ κλαίει καὶ κλαίει ἡ κόρη. Ἐμμεῖνε αὐτὴν κι' ἔκλαψε κι' ἀναστέναξε ὅλη τὴ νύχτα. Τὴν αὐγὴ, πολὺ πρῶτ', ἔβγαλε τῆς χῆνες ὅς τὴ βοσκή. Ἀφοῦ τῆς ἔφερε ὅξω ἀπὸ τὴ χώρα, γύρισε κι' εἶδε ἂν τὴν ἀκολουθεῖ κανεὶς. Τότε παρᾶτῃς τῆς χῆνες κι' ἀρχίσε νὰ τρέχῃ, νὰ πετᾷ κατὰ τὴν ἐξοχὴ. Καὶ χάθηκε μέσα ὅς τὸ δάσος.

Σὲ λίγες μέρες πῆγε καὶ πάλι τὸ Βασιλόπουλο ὅς τὸ κυνήγι. Λυπημένο, θέλησε νὰ περάσῃ ἀπὸ 'κεῖ ποῦ εἶχ' εὐρὴ τὴν παρθένα. Ἀπὸ μακριὰ ἤρθε νὰ τὸν ἀ-
παντήσῃ τὸ τραγοῦδι τὸ γινώμιον τῆς φλογέρας τῆς μαγικῆς. Κρυφά, ὅς κλέφτης, σύρθηκε ὁ νεὺς ἀνά-
μεσα ὅς τῆς λούφης κι' ἤρθε περὶ σιμὰ ὅς τὴν κόρη. Κ' ἔμειν' ἐκεῖ πεσμένος προύμνυα, κι' ἀκούγε μὲ καρδιο-
χτύπι τὸ τραγοῦδι. Κ' ἔβλεπε μὲ μάτια τεντωμένα τὴν κόρη τὴν ἀδικημένη, ποῦ δὲν εἶδεινε νὰ θυμᾶται πειὰ τίποτ' ἀπὸ τὰ παθήματά τῆς. Ἦταν μὲ τὴν ψυχὴ τῆς ὅλη παραδομένη ὅς τῆς φλογέρας τῆς τὸ λάλημα. Πῶς ἦταν ὁμορφὴ ἡ παρθένα πάλι! Πόσο κι' ἡ φύση ἀκόμα, ποῦ τὴν περικύκλωνε, φαίνονταν ταιριασμένη ὅς τὰ χαριτωμένα ἀχνάρια τοῦ κορμιοῦ τῆς, ποῦ γράφον-
ταν καθαρά ὅς τὸν ἑαγναντον ἀγέρα! Ἦταν αὐτὴ ἡ βασίλισσα ἐκεῖ πέρα ὅς τὸ βασίλειο τὸ δικό τῆς, ποῦ δὲν ἄξιζε κανέναν θρόνον βασιλιά ν' ἀντικρύσῃ τὸ θρόνο τῆς.

Ἀφοῦ σῶθηκε τὸ τραγοῦδι καὶ βράδυσε, ἔφυγε τὸ βασιλόπουλο ἡσυχά ὅπως εἶχ' ἔρθῃ. Κ' ἦταν ἡ ἀράδα του νὰ κλάψῃ τώρα! Ἐρχονταν συχνὰ ἀπὸ τότε καὶ χαίρονταν, ἀθώρητος, τῆς ὁμορφίης τῆς βοσκοπούλας. Κι' ἀντὶς ναὺρῃ παρηγοριά, τὸν φλόγιζε ὁ πόνος τοῦ χειρότερου. Καὶ δὲν τολμοῦσε πειὰ νὰ βγῇ ποτὲ μπρο-
στὰ ὅς τὴν κόρη καὶ νὰ τῆς μιλήσῃ. Κ' ὕστερα δὲν ξέ-
ρομε τί ἔγεινε!

20 τοῦ Νοέμβρι 1903.

ΠΑΝΟΣ ΚΑΛΟΘΕΟΣ

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ

Τρελλὸς (πιάνοντας τὸ ρολόι τοῦ φρενοκομῆου). Δὲ μοῦ λές, κύρ Γιάνη, εἶναι σωστὸ ἀπὸ τὸ ρολόι;

Ἐπιστάτης. Σωστὸ, σωστὸ, ἀφισέ το.

Τρελλὸς (συλλογισμένος). Μὰ τότε, κύρ Γιάνη, γιατί εἶναι ἐδῶ;

Μὲ ταξίματα ἔφκολα κάνεις φίλους, μὰ μ' ἔργα μοναχὰ τοὺς βαστᾷς.

Σοφία. Εἶδες, Ἐλένη, τί ἔγραψε ὁ «Νουμάς» τίς προσάλλει γιὰ τὰ φιλιὰ; Ἀλήθεια τάχα μπορεῖς νὰ πιά-
σεις τίποτα μὲ φιλιὰ;

Ἐλένη. Ἴσως... ἐγὼ τοῦλάχιστο μὲ φιλιὰ τὸν ἔ-
πιασα τὸν ἄντρα μου.

Σοφία. Ἀκούω πῶς ἡ Ἀεροκώμη ἔχασε τὸν ἄντρα τῆς... καὶ τὸν ἀγαποῦσε τόσο! Πρέπει νὰ εἶναι ἀπαρη-
γόρητη.

Ἐλένη. Καλὲ τί ἀπαρηγόρητη! Ἀπὸ τὴν ξαναπαντρέ-
φτηκε. Καὶ μοῦ φαίνεται μάλιστα πῶς ἀπαρηγόρητος εἶ-
ναι ὁ ἄντρας τῆς.

Ἐνας Βέλγος γιατρὴς βόηκε τί φέρνει τὴ φαλίκρα φαίνεται εἶναι ἡ κρεοφαγία. Συστήνοντας λοιπὸν ἀποχὴ ἀπὸ κρέας, καὶ μὲ τιμῆματα τῆς κεφαλῆς, φαίνεται πῶς πολλὰς φορές πρόλαβε τὸ κακὸ τοῦ νὰ προχωρήσῃ πολὺ.

Τί ἀνάγκη ἔχεις Χατζίδακι! Βρέθηκε τὸ γιατρικό σου. Δὲν ἔχεις πιά παρὰ νὰ τρῶς παωρικά (προτιμῶντας τὰ σαπιολέμενα), ἀφοῦ τὸ τρίψιμο τῆς καρδιάς σου σοῦ τὸ κάνει τόσο ταχτικά καὶ τόσο περίφημα ὁ «Νουμάς».

Ἄντρας. Τί 'ναι πάλ' ἐτοῦτο; Τὴν παρασμένη ἑδο-
μάδα πλέρωσα ἕνα λογαριασμὸ τῆς μοδίστρας σου, καὶ νὰ πάλι ἕνας ἄλλος χαντρός.

Γυναίκα. Μὴν εἶσαι πάντα γκρινιάρης, κατημένη Βλέπεις πῶς καλύτερέβει. Τὴν παρασμένη βδομάδα ὁ λο-
γαριασμὸς εἶτανε 1500 δραχμές, κι' ὁ σημερινὸς εἶναι μοναχὰ 1000.

Μαλλιαρὸς. Περίεργο! Μερικοὶ ἀντίθετοι τῆς δημο-
τικῆς εἶναι ἀπὸ τοὺς πιδ ἀγράμματοι τοῦ ἔθνους...

Ἀντιμαλλιαρὸς. Ἀρχίσεις πάλι τίς υπερβολές σου. Λίγο λίγο θὰ γίνεις Δροσίνης.

Μαλλιαρὸς. Τί υπερβολές; Δὲ βλέπεις πῶς ὅλοι οἱ Ὑπουργοὶ τῆς Παιδείας εἶναι ἀντιδημοτικοί;

Ο ΡΕΦΕΝΕΣ

ρικὸ τὸν κόσμον, θὰ θυμάσουμε τὸν ποιητὴ ποῦ ψυχο-
λογεῖ, ὅπως καταρῶσαμε τὸν ποιητὴ ποῦ περιγράφει. Ὁ κοκκινώτερος κόρακας, καὶ τοῦ κύπερινου τὸ πρῶτον βασι-
λεμα βρίσκουν ἐδῶ τὸ ταῖρι τους στὸ μισοπεθαμένο μωρὸ παιδάκι ποῦ παρηγορεῖ τὴ μάννα του.

Ἴδὲ τὸ δελαιον μικρὸν! ἡμιθάνες στηρίζει
εἰς τῆς μητρὸς τὸ πρόσωπον παραμυθίας βλέμμα
Καὶ μετὰ κόπου μειδιῶν τὸ ἔσχατον ἥρεμα!
Παραμυθίας!! καὶ στοργῆς ἐκφράσεις ψιθυρίζει!!
(Τὸ μειράκιον)

Τὸ μόνο ποῦχοις νὰ παρατηρήσουμ' ἐδῶ εἶναι ὅτι ἔγραψε ὁ κ. Κλ. Θεόπνεστος νὰ μᾶς πει καὶ «τὰς ἐλφρά-
σεις τῆς παραμυθίας» ποῦ ψ θύριζε τὸ δελαιον μικρὸν, καὶ ποῦ θὰ εἶταν, ὅπως φαίνεται, τίποτα λόγια παρηγο-
ρητικά γιὰ τὴν ἀθανασία τῆς ψυχῆς, γιὰ τὴν ἐξέλιξη ἀ-
γάπῃ τοῦ Θεοῦ καὶ τὸ μέγα του ἔλεος. Ἀς παρηγορη-
θούμε ὁμως κι ἐμεῖς γι' αὐτὴ τὴν παράλειψη τοῦ κ. Θεό-
πνευστου μὲ τὴ σκέψη ὅτι ἀπὸ τέλειον οὐκ ἔστιν ἐκ τοῦ κόσμου τούτου» κι ἂς μείνουμ' εὐχαριστημένοι καὶ μὲ μόνον αὐτὰς τὰς παραμυθίας καὶ τὰ παραμύθια τοῦ κ. ποιητῆ. Ἐξὺν ἀπὸ τὸ μόνο ποῦχοις νὰ παρατηρήσουμε στοὺς παραπάνω στίχους, ἔχοις νὰ παρατηρήσουμε καὶ κάτι ἄλλο ἀκόμα. Ὅτι, ἂν ἀπὸ τίς σωστὲς περιγραφὰς τοῦ ἐξωτερικοῦ κόσμου φτάσουν οἱ ἀπογόνοι μας στὸ συμ-
πέρασμα, ὅτι ὁ κ. Κλέων ἀνῆκε κι αὐτὸς στὴ γενεὰ τῶν

δοματίων ραφιδῶν ποῦζητε στὸ δέκατο ἑνατο αἰῶνα ἀπὸ τὴ σωστὴ καὶ βλαβερὰ τοῦ ψυχολογία θὰ συμπεράνουν ἀκόμα ὅτι «ὁ ἀδόμητος ραφιδῶς Κλέων Θεόπνευστος εἶχε σβυστὰ καὶ τῆς συνειδήσεως τὰ μάτια».

Ἀφοῦ ὁ κ. ποιητὴς μ' ἕνα μωρὸ παιδί καὶ μισοπε-
θαμένο κατάφερε νὰ φτιάξῃ τοὺς οὐς ἐφημεῖν ἰδόντες στίχους, φανταστικὰ τί στίχους μπορεῖ νὰ ποιήσῃ ἢ νὰ ποιηθῇ μὲ δυὸ παιδιὰ κι ὅχι πιά μισοπεθαμένα μόνε πεθαμένα. Κι ἂ δὲν τὸ φαντάζεστε, ἰδέστε το τώρα τῶν στίχων τῶνδε ἀκούοντες:

..... καὶ τονθορύζων
ἀπὸ λθεν εἶτα ἱερὺς ἀποκομίζων
φορεῖον πλήρες νεκρανθέμων ὦν τὸ μεῖζον
εἶχε χρυσούς βοστρύχους πέριξ τῶν κροτάφων.
(Ἐφιάτης)

Τὸ «πλήρες νεκρανθέμων φορεῖον» εἶναι ἡ κάπα ἡ νεκρική ποῦχε μέσα τὰ ΔΥΟ μικρὰ παιδάκια, ὦν τὸ μεῖ-
ζον εἶχε χρυσούς βοστρύχους πέριξ τῶν κροτάφων!!!!!!
Καταλαβερδίσκος;

Ἀφοῦ ἡ μελέτη μου, τᾶρθο μου, ἡ κριτικὴ μου—
δὲν ξέρω κι ἐγὼ πῶς νὰ τὴν πῶ τὴν ἐπιφυλλίδα μου—
εἶχε προοίμιο, πρέπει νάχει κι ἐπιλογο. Ἀλλὰ τί νὰ βάλω ἐπιλόγου δίκην;

Καθὼς ποιήσιν χειρῶν Θεοῦ ἀγγέλει τὸ στερέωμα,
ἔτσι κι οἱ στίχοι ποῦ εἶδατε τὴν τῶν Ἀλγέων μονονουχί

φωνὴν ἀφιέντες διηγούνται κι' ἐξαγγέλουσι ποίησιν. Οἱ
ποῖν δὲ μόνο θὰ εἶδιν ἂν εἶδιν περσότερη σημασία
στὴν ἀδύναμη μου φωνὴ παρὰ τὴν ἀφωνή τους εὐγλωτ-
τία. Τοιγαρὸν σιγῶ, τοῖς τῶν προγόνων ρήμασι πειθόμενος
«ἡ σιγὴν ἢ κρείττον τι σιγῆς λέγειν» πράμα ποῦ δὲν κάνει
κι ὁ κ. Ραγκαβὴς μόνο κάθετα γράφει ἄρθρα γλωσσικά ὅ-
που λέει ἐνυπόκοινον τὸν Ὅμηρον καὶ εἰς τοὺς στοιχειώ-
δους ἐκπαιδεύσεως λαχόντας καὶ «διαπρεπὴ καθηγητὴ» τὸν
κ. Μιστριώτη, καὶ τᾶρθρα αὐτὰ τὰ γράφει γιὰ νὰ φωτίσει
ὅπως ὁ ἴδιος λέει, τὸ Γερμανικὸ κοινόν, καὶ βρίζονται μάλι-
στα καὶ μερικοὶ ποῦ τὰ μεταφράζουν γιὰ νὰ μὴ μείνῃ ἀ-
φώτιστο καὶ τὸ Ρωμαϊκὸν ὅς νὰ μὴν ἔβρταναν γιὰ νὰ τὸ
φωτίσουν τοῦ «διαπρεπὴ καθηγητῆ» τᾶρθρα, κ οἱ ἀναρ-
θοὶ λόγοι.

Ἐξίστα ἐδῶ τὴν ὑπογραφή μου, ἂν δὲ θυμόμουν αὐτὴ
τὴ στιγμὴ τὸν Πλάτωνα, τὸν πρόγονο τοῦ κ. Ραγκαβῆ.
Ὁ ὄνειροπόλος φιλόσοφος, καθὼς μᾶς λέει ὁ βιογράφος του
Ὁλυμπιόδωρος πρὶν ἀρχίσει νὰ ὀνειρεύεται ἀεποῖησε καὶ
τραγικὰ ποιήματα καὶ διθυραμβικά καὶ ἄλλα τινά, ἄτερ
πάντα κατέκαυσε τῆς Σωκράτους πειραθεῖς διατριβῆς
εἰπὼν τι τοιοῦτον ἔπος.

Ἠφαίστε πρόμολ' ὦδε. Πλάτων νύ τι σείο χατίζει

Τ Ε Λ Ο Σ